

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 47

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 ianuarie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 635 din 17 octombrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 alin. (1) și alin. (13) din Codul de procedură penală.....	2-4
	Decizia nr. 636 din 17 octombrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală.....	5-7
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
23.	— Decizie privind eliberarea domnului chestor șef de poliție Bogdan Despescu din funcția de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române	7
24.	— Decizie privind împuternicirea domnului chestor principal de poliție Alexandru-Cătălin Ioniță pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 635

din 17 octombrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 alin. (1) și alin. (13) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 30 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 35.004/3/2016, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 248 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Tribunalul București — Secția I penală, din oficiu, într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unei cereri de internare medicală provizorie a inculpatului, formulată de parchet, într-un dosar penal ce are ca obiect stabilirea vinovăției acestuia sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tentativă la infracțiunea de omor.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că prevederile criticate sunt neconstituționale, întrucât nu prevăd un termen maxim pentru care poate fi dispusă măsura internării medicale provizorii, aceasta fiind, în consecință, cerută până la însănătoșirea persoanei sau până la ameliorarea stării sale de sănătate. Se arată că, astfel reglementată, măsura internării medicale provizorii constituie o ingerință în libertatea individuală a persoanei internate, drept fundamental prevăzut la art. 23 din Constituție, ingerință ce determină *per se* încălcarea altor drepturi și libertăți fundamentale, precum libera circulație, viața intimă familială și privată, libertatea întrunirilor, munca și protecția socială a muncii și libertatea economică.

6. Se susține că, într-adevăr, drepturile fundamentale anterior menționate nu sunt absolute, exercitarea lor putând fi limitată printr-o reglementare etatică, dar că stabilirea conținutului și a limitelor acestor drepturi trebuie făcută în acord cu dispozițiile art. 53 din Constituție. Or, textele criticate nu respectă condițiile prevăzute prin norma constituțională anterior referită. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010 și nr. 712 din 4 decembrie 2014. Se susține că ingerința reglementată prin dispozițiile art. 248 alin. (1) și alin. (13) din Codul de procedură penală nu este proporțională cu cauza care a determinat-o. Astfel, chiar dacă textele criticate reglementează o măsură provizorie, ea poate fi dispusă pentru o perioadă nelimitată de timp, în condițiile în care principiul proporționalității, prevăzut la art. 53 din Legea fundamentală, presupune măsuri cu caracter extraordinar, acesta din urmă implicând și caracterul temporar al respectivelor măsuri. Se arată că recurgerea la restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale, în lipsa altor soluții, în vederea salvagădării valorilor democrației, presupune încetarea măsurilor luate odată cu încetarea cauzei care le-a provocat. Se susține că, de altfel, acesta este sensul dat de instanța de contencios constituțional prevederilor art. 53 din Constituție, în jurisprudența sa, prin decizii precum Decizia nr. 6 din 11 noiembrie 1992, Decizia nr. 139 din 14 decembrie 1994 și Decizia nr. 291 din 22 martie 2007.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 alin. (1) și alin. (13) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Tribunalul București — Secția I penală, din oficiu, în Dosarul nr. 35.004/3/2016 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.022D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă. Se solicită, în acest sens, Curții Constituționale să constate că instanța a respins cererea de luare a măsurii internării medicale provizorii în cauza dedusă judecării. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 621 din 13 octombrie 2016. În subsidiar, pentru situația în care Curtea va trece peste argumentele de inadmisibilitate, se susține că excepția este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 569 din Codul de procedură penală prevăd obligația instanțelor de a verifica periodic persistența cauzelor care au determinat dispunerea măsurii internării medicale, respectiv a stării de boală și a pericolului determinat de aceasta pentru sănătate, precum și obligația de a efectua o expertiză medicală care să ateste îmbunătățirea stării de sănătate a persoanei internate. Prin urmare, măsura criticată durează câtă vreme durează starea de pericol, neputând fi dispusă, în mod similar celorlalte măsuri de siguranță, pentru intervale de timp determinate. Se face trimitere la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 aprilie 2000, pronunțată în Cauza *Witold împotriva Poloniei*. Se mai arată că, în prezenta cauză, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât măsura este întemeiată pe dispozițiile art. 5 paragraful 1 lit. e) din Convenție. Prin urmare, având în vedere natura juridică diferită de cea a măsurilor preventive și împrejurarea că măsura criticată este luată pentru a proteja chiar propriile interese ale persoanelor vizate, este imposibil a se stabili o durată maximă a luării acestei măsuri, neputându-se aprecia momentul în care persoana internată medical se va însănătoși.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că, chiar dacă textele criticate nu prevăd o perioadă maximă pentru care poate fi dispusă internarea medicală provizorie, conform art. 248 alin. (11) din Codul de procedură penală, aceasta poate fi menținută doar până la însănătoșirea suspectului sau a inculpatului sau până la ameliorarea stării sale de sănătate, ameliorare ce înlătură pericolul pe care el îl prezintă. Se arată, de asemenea, că pentru ridicarea măsurii internării medicale provizorii se dispune efectuarea unei expertize medico-legale care să ateste rezultatele mai sus menționate. Se mai susține că legea procesual penală prevede posibilitatea reevaluării, în fiecare moment, a stării de sănătate a suspectului sau a inculpatului, pentru a se observa dacă mai prezintă sau nu un pericol concret și actual și recunoaște calitatea procesuală activă nu doar persoanei față de care s-a dispus măsura criticată, ci și membrilor familiei sale, procurorului și medicului curant. Aceste subiecte pot solicita oricând instanței competente dispunerea unei expertize medico-legale în vederea ridicării măsurii internării medicale provizorii. Se conchide că prevederile art. 248 alin. (1) și alin. (13) din Codul de procedură penală respectă principiul proporționalității prevăzut la art. 53 din Constituție.

9. **Avocatul Poporului** susține că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că măsura internării medicale provizorii poate fi dispusă față de suspect sau inculpat, pentru înlăturarea unei stări de pericol, până la însănătoșire sau până la ameliorarea stării de sănătate a acestuia, fiind astfel o măsură de drept penal cu caracter eminentement preventiv. Se mai arată că scopul acestei măsuri este acela al înlăturării unei stări de pericol, care vizează atât persoana în privința căreia este dispusă măsura, cât și restul membrilor societății. Pentru acest motiv, perioada pentru care este luată măsura internării medicale provizorii coincide cu perioada necesară înlăturării stării de pericol. Or, astfel reglementată, măsura prevăzută la art. 248 alin. (1) și alin. (13) din Codul de procedură penală respectă exigențele dispozițiilor art. 53 din Constituție. Se mai arată că, potrivit art. 248 alin. (11) din Codul de procedură penală, în vederea ridicării măsurii internării medicale provizorii aplicate, judecătorul de drepturi și libertăți sau judecătorul de cameră preliminară care a luat măsura dispune, prin încheiere, la sesizarea procurorului ori a medicului curant sau la cererea suspectului ori inculpatului sau a unui membru de familie al acestuia, efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 248 alin. (1) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că Tribunalul București — Secția I penală apreciază că analiza constituționalității prevederilor art. 248 alin. (1) din Codul de procedură penală nu

poate fi disociată de cea a dispozițiilor art. 248 alin. (13) din același cod. Pentru acest motiv, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate prevederile art. 248 alin. (1) și alin. (13) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „(1) În cursul urmăririi penale sau al procedurii de cameră preliminară, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți sau judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță o propunere motivată de luare față de suspect sau inculpat a măsurii internării medicale provizorii. [...]”

(13) În cursul judecării în primă instanță și în apel, față de inculpat se poate dispune internarea medicală provizorie, la propunerea procurorului ori din oficiu, de către instanța în fața căreia se află cauza, pe baza expertizei medico-legale psihiatrice. Dispozițiile alin. (4)—(11) se aplică în mod corespunzător.”

13. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 23 referitor la libertatea individuală și, în subsidiar, celor ale art. 25 cu privire la libera circulație, art. 26 privind viața intimă familială și privată, art. 39 referitor la libertatea întrunirilor, art. 41 cu privire la muncă și protecția socială a muncii, art. 45 privind libertatea economică și art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 433 din 22 iunie 2017*, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, a constatat că măsurile de siguranță, reglementate în titlul IV al Părții generale a Codului penal, respectiv la art. 107—112¹ din cuprinsul acestui cod, sunt sancțiuni de drept penal care, alături de pedepsele penale, completează categoria sancțiunilor penale necesare prevenirii fenomenului infracțional, aplicabile ca urmare a evidențierii, cu prilejul comiterii unor infracțiuni, a anumitor împrejurări din realitatea socială, aflate în raport de cauzalitate cu infracțiunile săvârșite care, dacă nu sunt combătute, pot determina săvârșirea unor noi infracțiuni. În acest sens, art. 108 din Codul penal reglementează drept măsuri de siguranță obligarea la tratament medical, internarea medicală, interzicerea ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii, confiscarea specială și confiscarea extinsă. Dintre acestea, obligarea la tratament medical, prevăzută la art. 108 lit. a) din Codul penal, este dispusă, conform art. 109 din Codul penal, atunci când făptuitorul, din cauza unei boli de care suferă, a intoxicației cu alcool sau cu stupefiante ori cu alte substanțe similare, prezintă pericolul săvârșirii unor noi infracțiuni. Măsura analizată constă în obligarea persoanei în cauză de a se prezenta regulat la medic, în vederea urmăririi unui tratament medical, până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol. La rândul său, măsura de siguranță a internării medicale, reglementată la art. 108 lit. a) din Codul penal, este dispusă, potrivit art. 110 din Codul penal, în condițiile constatării unei stări psihice sau fizice anormale a făptuitorului, care suferă fie de o boală psihică, fie de o boală infectocontagioasă, motiv pentru care prezintă pericol pentru societate. Măsura de siguranță anterior menționată constă în internarea persoanei în cauză într-o instituție medicală de specialitate, până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol. Dispunerea acestor măsuri se face, conform art. 245 alin. (1) și art. 247 alin. (1) din Codul de procedură penală, de către judecătorul de drepturi și libertăți, la propunerea procurorului, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de cameră preliminară, în cursul procedurii

* Decizia Curții Constituționale nr. 433 din 22 iunie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 841 din 24 octombrie 2017.

camerei preliminară, sau de către instanța de judecată, în cursul judecării, pe baza unor rapoarte de expertiză medico-legală din care să rezulte necesitatea aplicării unor asemenea măsuri, potrivit art. 246 alin. (2) și art. 247 alin. (3) din Codul de procedură penală. De asemenea, punerea în executare a măsurilor de siguranță anterior menționate se face, conform art. 566 alin. (1) și art. 569 alin. (1) din Codul de procedură penală, de către instanțele de executare, prin hotărâri definitive însoțite de rapoarte de expertiză medico-legală, cu ajutorul autorităților de sănătate publică din județele pe teritoriul cărora locuiesc persoanele față de care sunt luate aceste măsuri. La rândul lor, expertizele medico-legale, la care fac trimitere dispozițiile art. 566 alin. (1) și art. 569 alin. (1) din Codul de procedură penală și care stau la baza dispunerii măsurilor de siguranță criticate, sunt expertiza medico-legală psihiatrică și examinarea fizică, reglementate exhaustiv la art. 184 și art. 190 din Codul de procedură penală. Acestea sunt efectuate în cadrul instituțiilor medico-legale și, respectiv, de către medici, asistenți medicali sau de către alte persoane cu pregătire medicală de specialitate, potrivit art. 184 alin. (2) și art. 190 alin. (7) din Codul de procedură penală. Având în vedere considerentele anterior menționate, Curtea a constatat că nu poate fi reținută încălcarea, prin textele criticate, a libertății individuale, prin impunerea măsurilor de siguranță prevăzute la art. 108 lit. a) și lit. b) din Codul penal unor persoane sănătoase, întrucât dovada bolii psihice, a bolii infectocontagioase și a intoxicației cu alcool sau cu stupefiante ori cu alte substanțe asemănătoare se face pe baza unor expertize elaborate de medici, de medici legiști, de asistenți medicali sau de alte persoane cu pregătire medicală, conform art. 184 și art. 190 din Codul de procedură penală, aspecte ce constituie garanții ale excluderii persoanelor care nu suferă de astfel de tulburări, fizice sau psihice, de la impunerea obligațiilor criticate.

15. Distinct de cele reținute prin Decizia nr. 433 din 22 iunie 2017, ale cărei considerente și soluție se aplică, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză, Curtea constată că, având în vedere natura măsurii de siguranță analizate, faptul că dispozițiile Codului de procedură penală nu prevăd un termen maxim, exprimat în zile, pentru care poate fi aplicată măsura internării medicale nu echivalează cu posibilitatea aplicării acesteia *sine die*. Dimpotrivă, având în vedere scopul acestei măsuri, acela al eliminării stării de pericol pe care o persoană îl prezintă pentru societate, ca urmare a unei stări psihice sau fizice anormale în care se află, generate de o boală psihică sau

de o boală infectocontagioasă, măsura analizată este aplicată și menținută, până la însănătoșire, sau până la o ameliorare a stării sale de sănătate care înlătură starea de pericol. De altfel, caracterul limitat în timp al aplicării măsurii de siguranță a internării medicale rezultă și din interpretarea gramaticală a textelor criticate, mai exact din folosirea, de către legiuitor, a cuvântului „provizorii”, după sintagma „măsura internării medicale”. Astfel, momentul la care încetează măsura analizată este determinat cronologic prin efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice, care să ateste însănătoșirea sau ameliorarea stării de sănătate a persoanei internate, urmată de ridicarea de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanța de judecată a măsurii de siguranță aplicate conform textelor criticate.

16. Acest mecanism procesual penal apare ca fiind firesc, având în vedere caracterul pur tehnic, respectiv medical, al constatărilor necesare în scopul dispunerii și, respectiv, ridicării măsurii de siguranță a internării medicale, ce obligă organele judiciare să formuleze propuneri și să dispună soluții pe baza unor concluzii formulate de experți medico-legali. De altfel, o soluție juridică contrară, care ar reglementa un termen maxim pentru care judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată să poată dispune măsura internării medicale, ar contraveni rațiunii acestei instituții și scopului pentru care a fost reglementată, cu consecința menținerii sau potențării stării de pericol pe care o prezintă persoana internată.

17. Având în vedere aceste considerente Curtea constată că procedura dispunerii măsurii internării medicale implică o limitare a exercitării libertății individuale și a celorlalte drepturi fundamentale invocate în susținerea excepției, limitare ce respectă însă exigențele dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală. Curtea reține, în acest sens, că procedura aplicării măsurii internării medicale este prevăzută prin lege, respectiv prin Codul de procedură penală, se impune în vederea apărării sănătății publice și a drepturilor și libertăților cetățenilor, precum și pentru desfășurarea instrucției penale, este necesară într-o societate democratică, în scopul înlăturării unei stări de pericol, este proporțională cu situația care a determinat-o, este aplicată în mod nediscriminatoriu, tuturor persoanelor care se află în ipoteza dispozițiilor legale criticate și nu aduce atingere substanței drepturilor fundamentale prevăzute la art. 23, art. 25, art. 26, art. 39, art. 41 și art. 45 din Constituție, invocate în motivarea excepției.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Tribunalul București — Secția I penală, din oficiu, în Dosarul nr. 35.004/3/2016, și constată că dispozițiile art. 248 alin. (1) și alin. (13) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 octombrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 636

din 17 octombrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 475
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea COMCAS LJ 2000 S.P.R.L. din Satu Mare, în Dosarul nr. 7.468/296/2016 al Judecătoriei Satu Mare — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.117D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se susține că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat cu privire la soluția juridică de a nu permite judecătorului de la judecătorie să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile, prin Decizia nr. 440 din 21 iunie 2016. Se susține că, de fapt, o astfel de cerere, cum este cea formulată în prezenta cauză, nu ar trebui să fie raportată la art. 21 din Constituție, întrucât accesul liber la justiție nu presupune dreptul de acces la procedura specifică pronunțării hotărârilor cu caracter obligatoriu, de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Se arată că art. 126 din Constituție stabilește faptul că atribuția Înaltei Curți de Casație și Justiție anterior referită este exercitată în condițiile legii, motiv pentru care condițiile accesului la procedura criticată sunt cele stabilite prin lege. Se conchide că dispoziția legală care nu permite judecătoriei să formuleze întrebări prealabile nu încalcă dispozițiile constituționale invocate în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 4 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 7.468/296/2016, **Judecătoria Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 475 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Societatea COMCAS LJ 2000 S.P.R.L. din Satu Mare, într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unei cereri de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării unor chestiuni de drept.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul criticat este neconstituțional, întrucât nu include printre instanțele judecătorești care pot sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unor hotărâri prealabile și judecătorii, aspect ce încalcă accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil.

6. **Judecătoria Satu Mare — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 270 din 10 mai 2016. Se mai arată că instituția procesual penală reglementată la art. 475 din Codul de procedură penală este diferită de cea prevăzută la art. 471 din același cod, ce reglementează condițiile de admisibilitate a recursului în interesul legii, dar și de cea reglementată la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care permite invocarea excepției de neconstituționalitate în orice fază a litigiului.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 270 din 10 mai 2016, despre care se afirmă că este aplicabilă și în prezenta cauză.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată*”.

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și alin. (3) referitoare la dreptul de acces liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate asemănătoare, fiind pronunțată, în acest sens, Decizia nr. 270 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 519 din 11 iulie 2016, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

14. Prin Decizia nr. 270 din 10 mai 2016, paragrafele 15—24, Curtea a reținut că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constituie un mecanism juridic ce are ca scop unificarea practicii judiciare. Alături de recursul în interesul legii, acesta are menirea de a asigura crearea unei jurisprudențe previzibile în vederea scurtării duratei procesului penal. Spre deosebire de hotărârile pronunțate în recursul în interesul legii, hotărârile preliminare sunt pronunțate înaintea soluționării definitive a cauzelor, pentru a evita situația imposibilității producerii efectelor acestor hotărâri asupra cauzelor penale soluționate definitiv. Prin urmare, prevederile art. 475—477¹ din Codul de procedură penală preîntâmpină apariția unei practici neunitare în interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești.

15. Astfel reglementată, procedura sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu are valoarea unei căi de atac, ci valoarea unui incident procedural prin care se soluționează o problemă juridică apărută într-un proces în curs de desfășurare. De altfel, introducerea de către legiuitor a mențiunii „în cursul judecătii” în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală denotă intenția acestuia de a exclude judecătorul de drepturi și libertăți și judecătorul de cameră preliminară din sfera titularilor cererii referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile.

16. Condițiile pentru promovarea unei astfel de cereri sunt, conform art. 475 din Codul de procedură penală, următoarele: de lămurirea chestiunii de drept vizate să depindă soluționarea pe fond a cauzei; asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat printr-o hotărâre prealabilă sau pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii; chestiunea de drept avută în vedere să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

17. Referitor la obiectul sesizării, textul criticat prevede că acesta constă într-o problemă de drept de care depinde soluționarea fondului unei cauze penale.

18. Asupra cererilor formulate conform art. 475 din Codul de procedură penală, completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție se pronunță, potrivit art. 477 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin decizii, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și sunt obligatorii pentru instanțe de la data publicării.

19. Cu privire la titularii dreptului de sesizare, potrivit textului criticat, aceștia sunt completele de judecată ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ale curților de apel sau ale tribunalelor, investite cu soluționarea cauzelor în ultimă instanță. Prin urmare, judecătorii nu pot sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unor hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. De asemenea, nu pot formula astfel de sesizări tribunalele, curțile de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție, cu ocazia soluționării unor cauze în primă instanță.

20. Curtea a reținut însă că criticile formulate în cauză nu vizează sfera constituționalității legii și că reglementarea criticată reprezintă opțiunea legiuitorului, conform politicii sale penale,

adoptată potrivit atribuțiilor constituționale prevăzute la art. 61 din Constituție și în marja de apreciere prevăzută de acestea. Acesta este și sensul prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, conform cărora „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

21. În acest context, Curtea a constatat că, potrivit art. 408 alin. (1) din Codul de procedură penală, împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță, poate fi formulat apel, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel. Iar, conform art. 417 din Codul de procedură penală, apelul reprezintă o cale ordinară de atac integral devolutivă, instanța fiind obligată, conform alin. (2) al articolului anterior menționat, ca, în limitele prevăzute la alin. (1) al aceluiași articol, limite date de persoana care a declarat apelul, de persoana la care se referă declarația de apel și de calitatea pe care apelantul o are în proces, și, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept.

22. Așa fiind, nimic nu împiedică oricare dintre persoanele prevăzute la art. 409 alin. (1) din Codul de procedură penală să solicite instanței de apel sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, atunci când apreciază că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia este necesar ca instanța supremă să se pronunțe înaintea soluționării definitive a cauzei. Prin urmare, procedura soluționării căii de atac a apelului oferă dreptul de a solicita instanței de apel sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 475 din Codul de procedură penală.

23. Având în vedere considerentele reținute prin Decizia nr. 270 din 10 mai 2016, ale cărei considerente și soluție sunt valabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză, Curtea reține că aspectul existenței dreptului părților de a solicita sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea soluționării unei chestiuni prealabile, cu prilejul soluționării cererilor de apel, constituie o garanție suficientă a dreptului de acces liber la justiție, precum și a dreptului la un proces echitabil.

24. Referitor la accesul liber la justiție, Curtea Constituțională a reținut, în repetate rânduri, în jurisprudența sa, că acesta este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, se poate adresa, cel puțin o singură dată, unei instanțe naționale (a se vedea Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015). Însă, prin aceeași jurisprudență, s-a arătat că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești (a se vedea Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 27 ianuarie 2009) și, totodată, că dreptul de acces liber la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate mijloacele procesuale prevăzute de lege, legiuitorul putând stabili reguli diferite, în considerarea unor situații diferite (a se vedea Decizia nr. 129 din 6 decembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 23 mai 1996).

25. În ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, acesta semnifică acordarea unor garanții precum soluționarea cauzelor în fața unor instanțe independente și imparțiale, obținerea probelor în mod legal, egalitatea armelor, dreptul la apărare, asigurarea caracterului contradictoriu al procedurilor, garanții pe care textul criticat nu le afectează (a se vedea Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2014).

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea COMCAS LJ 2000 S.P.R.L. din Satu Mare, în Dosarul nr. 7.468/296/2016 al Judecătorei Satu Mare — Secția penală și constată că dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Satu Mare — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 octombrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului chestor
șef de poliție Bogdan Despescu din funcția
de inspector general, cu rang de secretar de stat,
al Inspectoratului General al Poliției Române**

Având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne, formulată prin Adresa nr. 225.038 din 17 ianuarie 2018, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/253 din 17 ianuarie 2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (1) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul, interimar, emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul chestor șef de poliție Bogdan Despescu se eliberează din funcția de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române.

PRIM-MINISTRU, INTERIMAR,
MIHAI-VIOREL FIFOR

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind împuternicirea domnului chestor principal de poliție
Alexandru-Cătălin Ioniță pentru a îndeplini atribuțiile funcției
de inspector general, cu rang de secretar de stat,
al Inspectoratului General al Poliției Române**

Având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne, formulată prin Adresa nr. 225.074 din 17 ianuarie 2018, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/263 din 17 ianuarie 2018, precum și acordul domnului chestor principal de poliție Alexandru-Cătălin Ioniță, înregistrat la Ministerul Afacerilor Interne cu nr. 225.072 din 17 ianuarie 2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 9 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, al art. 27¹⁵ și art. 27¹⁶ alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (1) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul, interimar, emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul chestor principal de poliție Alexandru-Cătălin Ioniță se împuternicește pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului General al Poliției Române pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU, INTERIMAR,
MIHAI-VIOREL FIFOR

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 17 ianuarie 2018.
Nr. 24.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

